

Θέμα 2ο: Σάββατο 19 / Κυριακή 20 Οκτωβρίου 2024

ΠΙΣΤΗ ΚΑΙ ΟΜΟΛΟΓΙΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Είναι πραγματικά θαυμαστό γεγονός να βλέπει κανείς νέους στην εποχή μας να παραμένουν πιστοί χριστιανοί χωρίς να διστάζουν να φανερώσουν την ιδιότητά τους. Να αγωνίζονται να ζουν όπως θέλει ο Θεός και να ομολογούν με θάρρος τα «πιστεύω» και τις αρχές τους. Πού βρίσκουν τη δύναμη; Πώς αντέχουν τις ειρωνείες; Ποια είναι η πηγή όπου αντλούν θάρρος και ενίσχυση; Πόσο θα θέλαμε κι εμείς να αποκτήσουμε αυτή την ακαταμάχητη παρηρσία!

Αλλά για να καταλάβουμε καλύτερα τι σημαίνει να έχει κανείς θάρρος για να ομολογεί την πίστη του, θα μεταφερθούμε στα πρώτα πρώτα χρόνια του Χριστιανισμού, στα χρόνια των αγίων Αποστόλων, όπου θα παρακολουθήσουμε ένα συγκλονιστικό γεγονός ομολογίας πίστεως που μας περιγράφουν οι Πράξεις των Αποστόλων.

ΔΙΗΓΗΣΗ (Πράξ. γ' 11 – δ' 31)

Πλήθος κόσμου συγκεντρώνεται γύρω από τους δύο αγίους Αποστόλους, τον Πέτρο και τον Ιωάννη, που έχουν πάει στο Ναό των Ιεροσολύμων για να προσευχηθούν. Δίπλα τους στέκεται υγιής πλέον, ένας άνδρας πάνω από σαράντα χρονών, που είχε γεννηθεί ανάπηρος και στα δύο πόδια. Τι είχε συμβεί; Ο ανάπηρος αυτός, που κάθε μέρα στεκόταν στην πύλη του Ναού και ζητιάνευε, έγινε τελείως καλά! Πριν από λίγο ο απόστολος Πέτρος με τη δύναμη του Χριστού τον είχε θεραπεύσει. Όλοι τον γνώριζαν και τώρα που βλέπουν με τα μάτια τους το θαυμαστό γεγονός, ρωτούν να μάθουν πώς έγινε.

Ο απόστολος Πέτρος δεν χάνει την ευκαιρία. Στρέφεται προς τον συγκεντρωμένο λαό και αρχίζει να μιλά για την πίστη στον Κύριο Ιησού Χριστό που κάνει θαύματα. Τους καλεί να μετανοήσουν και να πιστέψουν στην δύναμη Εκείνου. Μαζί του μίλησε κι ο απόστολος Ιωάννης. Πύρινος ο λόγος τους. Τα αποτελέσματα θαυμαστά. Εκείνη τη μέρα πάνω από δύο χιλιάδες πίστεψαν στο κήρυγμα των αγίων Αποστόλων.

Ωστόσο τα γεγονότα αυτά δεν έμειναν απαρατήρητα από τους φθονερούς Ιουδαίους. Ποιοι είναι αυτοί που διδάσκουν για την πίστη στον Ιησού μέσα στον Ναό των Ιεροσολύμων; Οι υπεύθυνοι για την τάξη του ναού Ιουδαίοι καταφθάνουν αγανακτισμένοι στον τόπο όπου

κηρύττουν οι άγιοι Απόστολοι και τους συλλαμβάνουν. Θα τους κρατήσουν όλη τη νύκτα στην φυλακή με σκοπό να τους δικάσουν την επόμενη ημέρα.

Οι περιπέτειες έχουν ήδη αρχίσει για τους δύο Αποστόλους. Πράγματι το πρωί γίνεται και το δικαστήριο. Το αποτελούν οι άρχοντες των Ιουδαίων, γραμματείς, πρεσβύτεροι και αρχιερείς. Ανάμεσά τους ο Άννας και ο Καϊάφας, οι γνωστοί πρωταγωνιστές στην ανόσια καταδίκη του Θεανθρώπου Κυρίου. Τα μέλη του δικαστηρίου κάθονται ημικυκλικά και απέναντί τους, στη μέση, στήνουν όρθιους τους δύο κατηγορούμενους για να απολογηθούν.

- Λοιπόν, σας ακούμε. Με ποια δύναμη ή με την επίκληση ποιου ονόματος κάνατε αυτά τα πράγματα;

Στο δικαστήριο επικρατεί μια περίεργη σιωπή. Η παρουσία των ιουδαίων αρχόντων δημιουργεί ένα καθεστώς φόβου και τρόμου. Ωστόσο ο απόστολος Πέτρος, με την ψυχή του πλημμυρισμένη από τη χάρη και την ενίσχυση του Αγίου Πνεύματος, παίρνει τον λόγο και άφοβα τους απαντά :

- Άρχοντες Ιουδαίοι, είναι παράξενο σ' αλήθεια να ανακρινόμαστε σήμερα για το ότι ευεργετήσαμε κάποιον άνθρωπο και για τον τρόπο που θεραπεύθηκε. Πάντως ας γνωρίζετε κι εσείς κι όλος ο λαός ότι με την επίκληση του ονόματος του Ιησού Χριστού, τον Οποίον εσείς σταυρώσατε και ο Θεός ανέστησε, με την πίστη στο Όνομά Του ο ανάπηρος αυτός άνθρωπος έγινε καλά και στέκεται τώρα μπροστά σας υγιής... Και να είστε βέβαιοι, ότι με κανέναν άλλον δεν μπορείτε να πετύχετε τη σωτηρία σας παρά μόνο με τον Κύριο Ιησού.

Η θαρραλέα ομολογία πίστεως του αγίου Αποστόλου έπεσε σαν κεραυνός στο ιουδαϊκό Συνέδριο. Όλοι ξαφνιάστηκαν από την παρρησία των αγίων Αποστόλων διότι μέχρι τώρα ήξεραν ότι ο Πέτρος κι ο Ιωάννης ήταν άνθρωποι του λαού, Απλοί κι αγράμματοι. Από την άλλη μεριά δεν είχαν και τι να τους πουν, διότι μπροστά τους βρισκόταν ο θεραπευμένος χωλός, μαρτυρία αδιάσειστη για το θαύμα. Αποφάσισαν λοιπόν να τους επιβάλλουν στο έξης όχι μόνο να μην διδάσκουν αλλά ούτε καν να αναφέρουν οτιδήποτε σχετίζεται με το πρόσωπο του Ιησού Χριστού.

Κάτι τέτοιο όμως ήταν αδιανόητο για τους αγίους Αποστόλους. Γι' αυτό και με αποφασιστικότητα ο απόστολος Πέτρος και ο απόστολος Ιωάννης τους απάντησαν:

- Τι νομίζετε; Είναι σωστό να υπακούσουμε σ' εσάς ή στον Θεό; Εμείς δεν μπορούμε αυτά που είδαμε με τα ίδια μας τα μάτια και τα ακούσαμε με τα αυτιά μας, να μην τα κηρύττουμε. «Ου δυνάμεθα γάρ ημεῖς ἄ εἶδομεν καὶ ἠκούσαμεν μὴ λαλεῖν».

Οι Ιουδαίοι άρχοντες κατάλαβαν ότι δεν μπορούσαν πλέον να κάνουν τίποτε. Με νέες φοβέρες και απειλές τελικά τους άφησαν ελεύθερους.

Οι άγιοι Απόστολοι έτρεξαν αμέσως στους άλλους πιστούς και τους διηγήθηκαν όσα συνέβησαν. Και τότε όλοι μαζί, με μια καρδιά ύψωσαν φωνή προς τον Θεό. Έκαναν μία θαυμάσια προσευχή και ζήτησαν ενίσχυση και χάρη, για να κηρύττουν οι δούλοι Του με θάρρος και αφοβία απέναντι οποιασδήποτε απειλής το λόγο Του. Μάλιστα την ώρα που έκαναν αυτή την προσευχή έγινε κάτι το συγκλονιστικό: σείστηκε ο τόπος, σημάδι ότι ο Θεός άκουσε την προσευχή τους. Αισθάνθηκαν το Άγιο Πνεύμα να γεμίζει την ψυχή τους και με τη θεϊκή αυτή ενίσχυση οι άγιοι Απόστολοι συνέχισαν να δίνουν την μαρτυρία του Κυρίου Ιησού με θάρρος και παρρησία.

ΣΥΖΗΤΗΣΗ

-Τι σας έκανε εντύπωση από την ιστορία αυτή των Πράξεων των Αποστόλων; (...)

Η δυνατή πίστη και η θαρραλέα ομολογία των αγίων Αποστόλων. Δεν φοβήθηκαν να διακηρύξουν την αλήθεια ακόμα και μέσα στο ιουδαϊκό Συνέδριο. Ούτε κάμφθηκαν από τίς φοβέρες και τις απειλές των Ιουδαίων αρχόντων. «Δεν μπορούμε να μη μιλάμε για αυτά που είδαμε κι ακούσαμε, γι' αυτά που από προσωπική πείρα ζούμε και πιστεύουμε», είπαν.

Το παράδειγμα αυτό των δύο αγίων Αποστόλων ακολούθησαν αναρίθμητοι άγιοι της Εκκλησίας μας: Απόστολοι, Μάρτυρες, Ομολογητές, Πατέρες και Διδάσκαλοι της Οικουμένης. Είναι πράγματι εκπληκτικό να διαβάσει κανείς στο Συναξάρι για μάρτυρες κάθε ηλικίας, ακόμη και νέα παιδιά, αγόρια και κορίτσια, που ομολογούσαν με παρρησία την πίστη τους μπροστά στους πιο σκληρούς άρχοντες και δεν λύγιζαν ακόμη και όταν τους απειλούσαν με τα πιο φρικτά βασανιστήρια. Επίσης εντυπωσιακό είναι και το έργο των ιεραποστόλων σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της γης, οι οποίοι βαδίζοντας στα ίχνη των αγίων Αποστόλων κήρυξαν το ευαγγέλιο του Χριστού μέσα σε ποικίλες δυσκολίες: Νηστικοί, ξάγρυπνοι, κάτω από αντίξοες καιρικές συνθήκες, με εξαντλητικές οδοιπορίες, επικίνδυνα ταξίδια, σκληρά βασανιστήρια, φυλακίσεις, εξορίες, μαρτύρια. Ένα έργο ιερό γεμάτο κόπους και θυσίες για την αγάπη του Χριστού. (πρβλ. Β' Κορ. δ' 8-9, ια' 23-28)

Όλοι οι παραπάνω άγιοι είχαν ένα κοινό σημείο: θερμή πίστη στον Κύριο Ιησού Χριστό που αυθόρμητα γινόταν θαρραλέα ομολογία και κάποτε έφθανε μέχρι και τη θυσία, το μαρτύριο. Το φρόνημά τους ήταν ξεκάθαρο: «Αυτό που πιστεύουμε, αυτό που ζούμε, αυτό και ομολογούμε»!

1. Εμείς, σήμερα, ούτε διωγμούς αντιμετωπίζουμε όπως οι άγιοι Μάρτυρες, ούτε ζούμε στις αντίξοες συνθήκες μέσα στις οποίες εργάστηκαν οι άγιοι Απόστολοι. Πότε και πώς καλούμαστε να ομολογούμε την πίστη μας; (...)

- Πότε; Όταν ακούμε αιρετικές διδασκαλίες και θεωρίες ξένες προς την ορθόδοξη πίστη, όταν προσβάλλεται ο τρόπος ζωής των χριστιανών, ή ακόμα όταν διαπιστώνουμε γύρω μας άγνοια ή αδιαφορία για την πίστη, την παράδοσή μας, το θέλημα του Θεού στη ζωή μας. Σε κάθε περίπτωση έχουμε χρέος να δώσουμε δυναμική και ξεκάθαρη μαρτυρία ορθής πίστεως και ζωής.

- Πώς; Πρώτα με τη ζωή μας κι έπειτα με τα λόγια μας. Με το παράδειγμά μας, διότι αν εμείς δεν αγωνιζόμαστε να εφαρμόζουμε αυτά που πιστεύουμε πώς είναι δυνατόν να πείσουμε τους άλλους να τα ακολουθήσουν; Όταν όμως βαδίζουμε με συνέπεια την οδό του Κυρίου, τη χριστιανική ζωή, τότε μπορούμε να προτείνουμε και στους άλλους να βαδίσουν τον ίδιο δρόμο. Και με τον λόγο μας, για να δίνουμε τις κατάλληλες απαντήσεις και να διαφωτίζουμε τους άλλους με βάση τις αιώνιες αλήθειες του Ευαγγελίου.

2. Εμείς έχουμε τη δύναμη να δίνουμε μαρτυρία για την πίστη μας; Μήπως όλα αυτά ισχύουν για τους Αποστόλους, τους Μάρτυρες αλλά όχι για μάς; (...)

Την απάντηση στο πολύ σπουδαίο αυτό ερώτημα θα μας τη δώσει ο απόστολος Παύλος:

«Έχοντες δὲ τὸ αὐτὸ πνεῦμα τῆς πίστεως κατὰ τὸ γεγραμμένον, ἐπίστευσα, διὸ ἐλάλησα, καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν, διὸ καὶ λαλοῦμεν» (Β΄ Κορ. δ΄ 13). Αφού κι εμείς, όπως ο προφήτης Δαβίδ που ἔλεγε «ἐπίστευσα γι' αὐτὸ κι ἐλάλησα», ἔχουμε τὸ ἴδιο Ἅγιο Πνεῦμα να μας εμπνέει και να μας στηρίζει στις δυσκολίες, πιστεύουμε και γι' αὐτὸ με θάρρος ομολογούμε και κηρύττουμε τὴν πίστη μας. Τὸ ἴδιο Ἅγιο Πνεῦμα που ἐνέπνεε τὸν προφήτη Δαβίδ, τοὺς ἁγίους Αποστόλους και κάθε Ἅγιο, κινεῖ, εμπνέει, φωτίζει και στηρίζει και τὴ δική μας ψυχὴ!

3. Είναι πιθανό να συναντήσουμε δυσκολίες όταν εκδηλώνουμε σταθερότητα στην πίστη και τις αρχές μας και πώς μπορούμε να τις ξεπεράσουμε; (...)

Μπορεί να μας ειρωνευτούν. Να μας αποκόψουν ἀπὸ τὴν παρέα τοὺς οἱ συμμαθητὲς μας. Να βρεθούμε στη δυσμένεια τῶν καθηγητῶν μας. Να ἐρθοῦμε σε ἀντίθεση ἀκόμη και με πρόσωπα τοῦ στενοῦ συγγενικοῦ μας περιβάλλοντος.

Και τότε...; Τὸν δρόμο μας τὸν ἔδειξαν οἱ ἅγιοι Αποστόλοι. Σε καμιὰ περίπτωση δεν ἐπιτρέπεται να υποχωρήσουμε. Δεν θα υποsteίλουμε τὴ σημαία. Να τὸ πάρουμε ἀπόφαση και να τὸ δηλώσουμε ξεκάθαρα: Δεν μπορούμε να μὴ μιλάμε γι' αὐτὸ που πιστεύουμε και ζούμε. Να κάνουμε θερμὴ προσευχή –ὡπως τότε και οἱ ἅγιοι Αποστόλοι– και να ζητούμε τὴ βοήθεια και τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ για να υπομένουμε με χαρὰ και εἰρήνη ψυχῆς κάθε τέτοια δυσκολία.

4. Ποια είναι τα εφόδια που πρέπει να έχουμε για να είμαστε σε θέση να δίνουμε μαρτυρία για την πίστη μας; (...)

α. Να γνωρίσουμε τον Χριστό και την αλήθεια

Πρώτη προϋπόθεση είναι να γνωρίζουμε τον Κύριο Ιησού. Να Τον αποδεχθούμε ως Σωτήρα και Λυτρωτή μας. Επίσης, να γνωρίζουμε τι διδάσκει, τι θέλει από εμάς, ποιες είναι οι απαντήσεις που δίνει στα βασικά ερωτήματα κάθε ανθρώπου: Ποιος δημιούργησε τον κόσμο; Ποιος είναι ο σκοπός της ζωής; Τι γίνεται η ψυχή μετά θάνατον; Υπάρχει Παράδεισος και Κόλαση; Με λίγα λόγια να γνωρίζουμε τι πιστεύουμε. Αυτή είναι η πρώτη βασική προϋπόθεση για να δώσουμε ορθή μαρτυρία πίστεως; να γνωρίζουμε την ορθόδοξη χριστιανική πίστη μας. Και για τον λόγο αυτό, είναι απαραίτητο να μελετούμε την Αγία Γραφή αλλά και τους λόγους των Αγίων Πατέρων της Εκκλησίας μας καθώς και άλλα χριστιανικά βιβλία και περιοδικά τα οποία είναι κατάλληλα και πολύ ωφέλιμα για τον πνευματικό καταρτισμό μας.

β. Να αγαπήσουμε τον Χριστό και να αποκτήσουμε προσωπική πείρα χριστιανικής ζωής

Δεν αρκεί μόνο να γνωρίζουμε θεωρητικά την πίστη μας αλλά και να την ζούμε ως βίωμα, ως εμπειρία, ως προσωπική επιλογή μας. Δεν αρκεί μόνο να γνωρίσουμε ποιος είναι ο Χριστός αλλά οφείλουμε να αποκτήσουμε προσωπική σχέση μαζί Του: να Τον αγαπούμε, να αισθανόμαστε την παρουσία Του, να ποθούμε την επικοινωνία μαζί Του. Η προσευχή, η μετάνοια, ο πνευματικός αγώνας, η χαρά της χριστιανικής ζωής, η αγάπη και η προσφορά προς τους άλλους αποτελούν μοναδικά πνευματικά βιώματα μέσα στα οποία κάθε ψυχή βρίσκει ανάπαυση, χαρά, ειρήνη. Μόνο αν έχουμε γευθεί αυτή την εμπειρία της «εν Χριστώ» ζωής και την γλυκύτητα της παρουσίας Του θα είμαστε σε θέση να μιλήσουμε και στους άλλους για τον Χριστό.

γ. Να έχουμε ενθουσιασμό και αγάπη για την ιεραποστολή

Για να μιλήσουμε στους άλλους για τον Χριστό χρειάζεται ζήλος και ενθουσιασμός. Πώς όμως θα αποκτήσουμε αυτήν την ευλογημένη διάθεση για ιεραποστολή;

Πρώτον να σκεφτόμαστε ότι έχουμε την Αλήθεια και αυτή διακηρύττουμε. Δεν πιστεύουμε σε κάτι ψεύτικο, ανιστόρητο, ανεφάρμοστο, ένοχο, προσωπικό κι απόκρυφο... Πιστεύουμε στον Κύριο Ιησού Χριστό ο Οποίος είναι «η αλήθεια, η οδός και η ζωή». Αυτήν την μοναδική αλήθεια πώς μπορούμε να την κρύψουμε από τους αδελφούς μας; Το να μιλήσουμε στους άλλους για τον Χριστό είναι χρέος αγάπης προς τον κάθε συνάνθρωπό μας που μέσα στα σκοτάδια του κόσμου αναζητεί το Φως, το φως του Χριστού!

Κυρίως όμως για να αποκτήσουμε αυτόν τον ενθουσιασμό και την αγάπη για την ιεραποστολή θα πρέπει να ζητούμε τη χάρη του Αγίου Πνεύματος. Εκείνο θα μας φωτίζει τι να

πούμε, πώς να το πούμε και θα μας ενισχύει να υπομένουμε και να αντιμετωπίζουμε με επιτυχία κάθε πειρασμό και δυσκολία.

«Πιστεύομεν, διὸ καὶ λαλούμεν», γράφει ο απόστολος Παύλος. Πράγματι! Αν ο χριστιανός δεν ομολογεί τι πιστεύει τότε και ο ίδιος υποκρίνεται και τους άλλους δεν βοηθάει και στον Θεό δείχνει αχαριστία για την αγάπη που του έδειξε να του φανερώσει τον δρόμο της σωτηρίας του. Η ομολογία είναι μια αυθόρμητη κίνηση της ψυχής που πιστεύει. Είναι και εκδήλωση πραγματικής αγάπης προς τον πλησίον, τον συνάνθρωπό μας και έκφραση αγάπης και αφοσίωσης προς τον Σωτήρα Χριστό, τον Ευεργέτη και Λυτρωτή μας. Το πιο σημαντικό όμως είναι αυτό που ο ίδιος ο Κύριος υποσχέθηκε γι' αυτούς που με θάρρος ομολογούν την πίστη τους: «Πᾶς οὖν ὅστις ομολογήσει ἐν ἐμοὶ ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ομολογήσω καγὼ ἐν αὐτῷ ἐμπροσθεν τοῦ πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς» (Ματθ. ι' 32). Αν ομολογούμε με σταθερότητα την πίστη και την αφοσίωσή μας στον Κύριο Ιησού Χριστό τότε και Εκείνος στη Δευτέρα Παρουσία Του θα ομολογήσει ενώπιον ἀνθρώπων και ἀγγέλων και μάλιστα ενώπιον του Θεού Πατρός ότι είμαστε δικοί Του. Υπάρχει μεγαλύτερη τιμή για τον άνθρωπο; Τόσο μεγάλη αξία έχει η ομολογία του Χριστού σ' αυτή τη ζωή. Μας χαρίζει την άλλη, την αιώνια!